

TALK SHOW

(Gabriela și-a extirpat un ovar)

de Stefan Caraman

Pentru obtinerea drepturilor pentru montarea unui spectacol pe acest text, contactati regizorcautpiesa.ro sau agentul autorului la email caraman@tim.ro.

© 2008 Fundatia 123 si regizorcautpiesa.ro pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisa difuzarea libera a acestui text in acest format, in conditiile in care nu i se aduce nicio modificare si nu se realizeaza profit in urma acestei difuzari.

TALK SHOW

(Gabriela și-a extirpat un ovar)

PERSONAJE : SOȚIA
SOȚUL

(Interiorul unei bucătării mici, incomode. Personajele stau la o masă , față în față, înghesuite. În dreptul soțului - o farfurie cu mâncare)

SOȚIA *(atentă la unghii)* : Gabriela și-a extirpat un ovar .

SOȚUL *(cu gura plină)* : Păcat. A durut-o ?

SOȚIA : De ce păcat ? Ha! Acum poate să se reguleze în draci; și fără nici un pericol. Cred că și eu va trebui să-mi scot unul; poate amândouă..

SOȚUL *(privește atent lingura suspendată în fața gurii)*: Știi ce fac eu acum ?

SOȚIA : Halești.

SOȚUL : Nț! Mestec ovare. Dulci, moi, bine pătrunse cu sos. Abia aștept să ți le scoți. Numai să nu coste prea mult; nu stăm prea bine cu banii.

SOȚIA: Nu-i scump și nici nu doare. Există doar riscul minim al unei infecții. O nimica toată.

SOȚUL *(în același raport cu lingura)* : ... poate o ciorbiță, totuși, mâine. Una în care sa plutească bucăți mari de carne sfâșiată, crudă, fragmente de țesut anal...

SOȚIA *(scârbită)* : Chiar trebuie să-mi spui toate lucrurile acestea la masă ?

SOȚUL (*o imită ironic*) : Chiar trebuie să-mi spui lucrurile acestea la masă ?

SOTIA (*îl apucă brusc de mână*) : Ți-aduci aminte seara când ne-am cunoscut ?

SOȚUL : Desigur. Te-am întrebat, "dansezi ?"

SOTIA : Și eu am răspuns, "da, dansez".

SOȚUL : Ți-am spus, "ești nouă pe-aici, nu te-am mai văzut".

SOTIA : Ha, ha, ți-am spus, "da, sunt nouă; nu aveai cum să mă vezi".

SOȚUL (*se scobește între dinți*) : Ți-am spus, "O-ho! ești și isteță. Îmi plac fetele istețe".

SOTIA: Eu ți-am spus, "mie nu".

SOȚUL : Te-am întrebat, "de ce ?".

SOTIA : Ți-am răspuns - ții minte ce ți-am răspuns ? - "sfârșesc întotdeauna prost".

SOȚUL : Da, dar eu îi-am spus, "cu mine orice fată nu poate fi decât fericită".

SOTIA : Eu nu m-am lăsat, "mai puțin eu".

SOȚUL : Nu ți-a mers, "repet, cu mine orice fată nu poate fi decât fericită".

SOTIA : Și te-am întrebat, "ce te face să crezi asta ?".

SOȚUL : Și ți-am răspuns, "mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau și cine merită să mi se alăture".

SOTIA : Și muzica suna atât de frumos...

SOȚUL : Îhm! muzica suna atât de frumos...

SOȚIA : Mi-ai spus, " ai gusturi " .

SOȚUL : Și tu, "am, mulțumesc".

SOȚIA : Atunci m-ai invitat afară; mi-ai spus, " ai încredere, nu încerc să profit de tine".

SOȚUL : Iar tu m-ai surprins, "nici nu mi-am închipuit; mergem ?".

(mâinile se desprind brusc)

SOȚIA (*revine la tonul inițial*) : Dar de când ești tu așa de sensibil ? Mă uimești, zău așa .

SOȚUL : Ți-ar fi plăcut să fiu vreun mitocan, vreun nesimțit, vulgar...

SOȚIA : Hai lasă, nu te mai enerva degeaba. De câte ori deschid gura ca să-ți reproșez ceva, te enervezi.

SOȚUL : Ai ceva de reproșat ?

SOȚIA : Câteodată da. Nimeni nu e perfect și cu atât mai puțin unul ca tine.

SOȚUL : Cum adică "unul ca tine " ? Draga mea, poate ca sunt un personaj arhetipal, dar în nici un caz arhetipul însuși.

SOȚIA : Faci pe deșteptul și nu ți se potrivește.

SOȚUL : Prefer să o fac pe deșteptul decât să-mi subliniez mediocritatea.

SOȚIA : Ca mine, nu ?

SOȚUL (*ca pentru sine*) : Și n-are capul mare... (*apoi se strâmbă la ea*)

SOTIA : Urâtule ! Ești așa de urât când te schimonosești.

SOTUL : De parcă tu ai fii mai frumoasă...

SOTIA : Cândva nu mă mai slăbeai din priviri.

SOTUL : Cândva nu-mi vorbeai despre ovarele Gabrielei. Și, în general, mai mult tăceai; îți stătea chiar foarte bine.

SOTIA : Și ce-ai vrea să fac ? Să tac ? Acum ? Să-ți suport molfăitul plictisit și poveștile ? Aceleași istorii cu șeful care te persecută datorită calităților tale, performanțelor tale superioare? Te-ai schimbat mult dragă, abia te mai recunosc.

SOTUL : Nici tu nu ai rămas aceeași. Am impresia că ai scăzut mult standardul de coexistență. Unde sunt visele tale ? Jocurile ? Spontaneitatea ? Misterul ? Stai toată ziua ca tuta și vorbești la telefon. Măcar dacă ai fii fost o gospodină bună; la un anumit nivel mi-ar fi ajuns și asta.

SOTIA : Uite cine vorbește ! Nu mi-ai mai cumpărat o floare de ani de zile.

SOTUL: Recunosc, am făcut o prostie. Decât să te umplu cu bijuterii și toale mai bine ți-aș fi cumpărat zilnic flori; poate, altfel, ne luam și noi mașină.

SOTIA : Ce meschin !!! Ce meschin !!! Cum poți ?... Cum poți?... (*brusc îl ia de mână; își schimbă tonul*) Ți-aduci aminte seara când ne-am cunoscut ?

SOTUL : Desigur. Te-am întrebat, " dansezi ?

SOTIA : Si am răspuns, "da, dansez".

SOTUL : Ți-am spus, "ești noua pe-aici; nu te-am mai văzut".

SOTIA : Ha , ha, ți-am spus, " da, sunt noua; nu aveai deci cum sa mă vezi".

SOȚUL (*se scobește în dinți*) : Ți-am spus, " O-ho ! ești și isteță. Îmi plac fetele istețe".

SOȚIA : Eu ți-am spus, "mie nu".

SOȚUL : Te-am întrebat, "de ce ?"

SOȚIA : Ți-am răspuns - ții minte ce ți-am răspuns ? - " sfârșesc întotdeauna prost".

SOȚUL : Da, dar și eu ți-am spus, " cu mine orice fată nu poate fi decât fericită"

SOȚIA : Eu nu m-am lăsat, "mai puțin eu".

SOȚUL : Nu ți-a mers, " repet, cu mine orice fată poate fi fericită".

SOȚIA : Și te-am întrebat, " ce te face să crezi asta ?"

SOȚUL : Și ți-am răspuns, " mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau si cine merită să mi se alăture".

SOȚIA : Și muzica suna atât de frumos...

SOȚUL : Da, muzica suna atât de frumos...

SOȚIA : Mi-ai spus, "ai gusturi".

SOȚUL : Și tu, "mulțumesc".

SOȚIA : Atunci m-ai invitat afară; mi-ai spus, "ai încredere, nu încerc să profit de tine".

SOȚUL: Iar tu m-ai surprins, " nici nu mi-am închipuit; mergem ?".

(mâinile se desprind brusc; femeia reia tonul plângăcios)

SOTIA : Ești meschin.

SOTUL : De ce te plângi ? Ce motive ai ?

SOTIA : Mai și întrebi...

SOTUL : Da, acum eu sunt vinovat. Toate eșecurile tale, toate nemulțumirile, mie mi se datorează. Ascultă fata mea, nimeni altcineva nu este vinovat de ceea ce ți se întâmplă decât propria ta persoană. Dacă simți nevoia să-i dai cuiva pumni în cap, atunci servește-ți-i cu plăcere.

SOTIA : Adică eu sunt de vină că tu ești un nesuferit și jumătate.

SOTUL: In cea mai mare măsură. Prestația ta existențială face posibile prestațiile celorlalți. Dacă tu îmi urli la ureche și mă mai și jignești, nu ai cum să te aștepti la șoapte de iubire; asta în nici un caz. Spune-mi, sunt chiar nesuferit ?

SOTIA : Da, ești... în fine... câteodată... dar acum în mod sigur.

SOTUL : Mie îmi spui clar, sunt ori nu nesuferit ? (*femeia ezită*) Vezi ? Nici tu nu crezi ce spui. Te lași cocoșată de propriile tale eșecuri; și în loc să le înfrunți tu mi le impuți. Te-ai uitat în ultima vreme în oglindă ? Ti-ai mai văzut fața ? Expresia acră ? Ridurile ? De ce ai riduri ? Pentru că te încrunți. De ce te încrunți ? Pentru că nu ești mulțumită, pentru că suferi. De ce suferi ? Vrei sa-ti spun eu de ce suferi ? Pentru ca ai ratat. Ai crezut in ceva, ai avut si tu un ideal si, când colo, uite ce a ieșit : un soț, ratat si asta, deziluzie, dezordine si lașitate. Un căcat mai mare ca asta nici nu se putea.

SOTIA : Și ce-ți pasă ție ? Cine ești tu să mă judeci ? Nu ai absolut nici un drept !

SOTUL : Ba da, am. Sunt singurul care are acest drept; și știi de ce ? Pentru că nu îmi ești indiferentă, de aia. Pentru că îmi pasă.

SOTIA (*ironică*) : Da, ești topit. La fel ca în prima zi.

SOȚUL : Nu te iubesc ca în prima zi; asta e o pretenție copilărească. Ar însemna că unul dintre noi este tâmpit. Nimic nu rezistă în stadiul inițial. Evoluează sau dispare.

SOTIA : Și noi ?

SOȚUL : Noi ne certăm. De câțiva ani buni asta facem. Palavre, palavre și iar palavre. *(un moment de repaus în care soțul se ridică își frecționează fundul amorțit, se reasează, ia o lingură de mâncare și o privește scârbit)*
Mi s-a răcit mâncarea. E doar o părere sau mi se întâmplă tot mai des ?

SOTIA : Și, desigur, eu sunt vinovată.

SOȚUL : Nu am de gând sa te contrazic, nici măcar de dragul tău. Mai bine să zicem că amândoi avem câte o vină.

SOTIA : Tu ai vina cea mai mare.

SOȚUL : Nu știu... nu cred...poate... dar nu pot să nu observ că ai darul de a pronunța sentințe ușor, fără discernământ. Ai o gură mare și rea. Crede-mă, asta nici nu te onorează, nici nu te face mai frumoasă. Sau mai deșteaptă.

SOTIA : Ți se pare, eu nu dau sentințe. Eu dau glas simțurilor, cele care nu m-au înșelat niciodată.

SOȚUL : Vorbești prostii. Nu văd legătura.

SOTIA : Asta e treaba ta. Dacă nu ești femeie...

SOȚUL : Ar fi și culmea. Eu, femeie ! Hai c-ai spus-o!

SOTIA : Întotdeauna am știut ca ești un misogin. Un misogin irecuperabil.

SOȚUL : Sunt nevoit să accept. Dar asta nu înseamnă că îmi aduc reproșuri. A fi misogin este o calitate pe care putini bărbați o mai păstrează; majoritatea au pierdut-o din pacate. De aceea poponarii. De aceea lesbienele.

SOTIA : Daca nici poponarii nu sunt misogini...

SOTUL (*adoptă o atitudine gay*) : Ba deloc. Gândește-te, că de aia ai capul ăla așa de mare, poponarii se comportă precum femeile sau, dacă mă gândesc bine, ceva mai mult decât atât. Țtia caută chiar femeia, esența de femeie; ei iubesc cu adevărat femeia. Uneori mă întreb, este vina lor că nu au găsit-o ?

SOTIA : La vrăjeală nu te întrece nimeni (*îl apucă brusc de mână; schimbă tonul*) Ti-aduci aminte seara când ne-am cunoscut.

SOTUL : Desigur. Te-am întrebat, " dansezi ?

SOTIA : Si am răspuns, "da, dansez".

SOTUL : Ți-am spus, "ești noua pe-aici; nu te-am mai văzut".

SOTIA : Ha , ha, ți-am spus, " da, sunt noua; nu aveai deci cum sa mă vezi".

SOTUL (*se scobește în dinți*) : Ți-am spus, " O-ho ! ești și isteță. Îmi plac fetele istețe".

SOTIA : Eu ți-am spus, "mie nu".

SOTUL : Te-am întrebat, "de ce ?"

SOTIA : Ți-am răspuns - ții minte ce ți-am răspuns ? - " sfârșesc întotdeauna prost".

SOTUL : Da, dar și eu ți-am spus, " cu mine orice fată nu poate fi decât fericită"

SOTIA : Eu nu m-am lăsat, "mai puțin eu".

SOTUL : Nu ți-a mers, " repet, cu mine orice fată poate fi fericită".

SOTIA : Și te-am întrebat, " ce te face să crezi asta ?"

SOȚUL : Și ți-am răspuns, " mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau și cine merită să mi se alăture".

SOȚIA : Și muzica suna atât de frumos...

SOȚUL : Da, muzica suna atât de frumos...

SOȚIA : Mi-ai spus, "ai gusturi".

SOȚUL : Și tu, "mulțumesc".

SOȚIA : Atunci m-ai invitat afară; mi-ai spus, "ai încredere, nu încerc să profit de tine".

SOȚUL: Iar tu m-ai surprins, " nici nu mi-am închipuit; mergem ?".
(*mâinile se desprind; se răstește*) De ce nu mă lași să termin ?

SOȚIA : Nu te las. Te ambalezi, vorbești repede și nu mai înțelege nimeni nimic. Apoi mă stropești cu salivă; chestia asta îmi provoacă greața.

SOȚUL : Da ?

SOȚIA : Da.

SOȚUL : În cazul acesta o să-ți reamintesc că nu a trecut atât de multă vreme de când îți lăsam pe figura asta isteță hectolitri întregi de salivă; în plus, ce-ți mai băgam și pe gură... ai uitat ?

SOȚIA : Scârbă ! Ne sărutam !

SOȚUL : Este exact același lucru.

SOȚIA : Ne iubeam !

SOȚUL : Pe dracu !(*femeia tace*) Și acum ? (*femeia tace*) Taci ?

SOȚIA : De când nu mi-ai mai spus că mă iubești ?

SOTUL : De când nu te-ai mai dezbrăcat în fața mea ?

SOTIA : Asta înțelegi tu prin iubire ? Asta ai înțeles întotdeauna ?

SOTUL : Și asta. Greșesc ?

SOTIA : Uneori ești așa de mic...

SOTIA : Te mai întreb o data, greșesc ?

SOTIA : Greșești, desigur.

SOTUL : Cu ce greșesc, argumentează-mi.

SOTIA : Iubirea nu se limitează doar la carnal; la un nenorocit de act sexual consumat pe furiș sau cu nesimțire de-a îmbrăcatele.

SOTUL : Bine, fie; atunci de ce te dezbrăcai în fața mea ... înainte ? De ce tot parfumai ? De ce purtai doar lenjerie intimă de culoare albă ? De ce ? Hai spune-mi, de ce ?

SOTIA : Eram tânără, eram frumoasă. Și, în definitiv, era felul meu de a fi atrăgătoare; îți plăcea.

SOTUL : Și acum ?

SOTIA : Acum ce ?

SOTUL : Așadar pentru tine este o perioadă din viață care a trecut, în schimb mie îmi ceri să trăiesc acolo; întotdeauna acolo. Asta-i boală psihică, asculta ce-ți spun eu.

SOTIA : Și totuși, de ce nu-mi mai spui că mă iubești ? Dacă ai ști cât de mult înseamnă pentru mine...

SOTUL : Faptul că nu ți-am mai spus-o nu înseamnă că nu te mai iubesc.

SOTIA : Chiar ? Mă iubești ? Mă mai iubești ?

SOTUL : Dar tu mă mai iubești ?

SOTIA : Nu fi jigodie ! Răspunde. Eu te-am întrebat prima.

SOTUL : Și ce dacă.

SOTIA : Răspunde !!!

SOTUL : Iubirea presupune implicare comună...

SOTIA : Nu m-ai lămurit.

SOTUL : Dacă ești bătută-n cap.

SOTIA : Nu mă iubești, e clar.

SOTUL : Nici tu nu mă iubești.

SOTIA : Ba te iubesc.

SOTUL : Nu te cred.

SOTIA : Ba te iubesc.

SOTUL : Dovedește.

SOTIA : Poftim ?

SOTUL : Dovedește-mi-o. Chiar acum.

SOTIA : Ce dovadă mai mare decât că am rămas cu tine. Ai uitat când te ștergeam la fund ?

SOTUL : Eram bolnav; aveai obligația s-o faci.

SOTIA : Ești naiv. Dacă nu te iubeam, dacă nu țineam măcar puțin la tine, așa te duceai, cu pantalonii plini cu rahat.

SOTUL : Dovedește-mi-o și acum.

SOTIA : Cum ?

SOTUL : Dezbracă-te !

SOTIA : Ești obsedat dragă...

SOTUL : Dezbracă-te !

SOTIA : Fugi de-aici ! Ce-ai înnebunit ?

SOTUL : Nu mă iubești.

SOTIA : Dar ți-am mai spus...

SOTUL : Orice iubire conține un grăunte de nebunie. Arată-mi că încă mai ești nebună după mine.

SOTIA : Te iubesc dar, dragul meu, în nici un caz nu mai sunt nebună după tine. După atâția ani prin preajmă-ți oricui i-ar fi dificil să se mai dea peste cap după tine.

SOTUL : Nu trebuie să te dai peste cap, trebuie doar să te dezbraci. Hai s-o facem !

SOTIA : Aici ?

SOTUL : Aici ! Pe masă. O să-ți placă, am eu grijă de asta. Simt că o să iasă bine.

SOTIA : Nu aici, în nici un caz.

SOTUL : Dar eu vreau aici. Acum !

SOTIA : Ești nebun de legat.

SOTUL : Vezi ca nu mă mai iubești ?

SOTIA : Iți bați joc de mine.

SOTUL : Dar tu ?

SOTIA : Nu am mințit; te iubesc.

SOTUL : Bine. Atunci e bine.

SOTIA : Ba nu e bine. Tu nu mă mai iubești.

SOTUL : Și dacă nu te-aș iubi ?

SOTIA : Asta ar explica multe.

SOTUL : Dacă crezi că ajută... de fapt ce-mi reproșezi ?

SOTIA : Nu-ți reproșez nimic.

SOTUL : Deci ai mințit. În realitate nu sunt nici mitocan, nici nesuferit și jumătate.

SOTIA : Ba da, ești. Și nici nu mă mai iubești.

SOTUL : Acesta nu este un lucru de care sa fiu învinuit de cineva și cu atât mai puțin de tine. Nu ai voie. Ne-am unit fără să ne asumăm nici o obligație ci pur și simplu pentru că ne iubeam. Acum vin pretențiile. Chiar, te întreb foarte serios, de ce îmi reproșezi că nu te mai iubesc ? În virtutea cărei logici ? Cărui legământ ?

SOTIA (*îl apucă brusc de mâna*) : Ți-aduci aminte seara când ne-am cunoscut ?

SOTUL (*oftează*): Desigur. Te-am întrebat, " dansezi ?".

SOTIA : Și am răspuns, "da, dansez".

SOTUL : Ti-am spus, "ești noua pe-aici; nu te-am mai văzut".

SOTIA : Ha, ha, ți-am spus, " da, sunt nouă; nu aveai cum să mă vezi".

SOTUL (*se scobește între dinți*): Ți-am spus, "O-ho ! ești isteată. Îmi plac femeile istețe".

SOTIA : Eu ți-am spus, "mie nu"

SOTUL : Te-am întrebat, "de ce ?".

SOTIA : Ți-am răspuns - ții minte ce ți-am răspuns ? " sfârșesc întotdeauna prost".

SOTUL : Da, dar și eu ți-am spus, " cu mine orice femeie..."

SOTIA (*il întrerupe*) : ... orice fată.

SOTUL : Poftim ?

SOTIA : Cu mine orice fată...

SOTUL : A, da... "cu mine orice fată nu poate fi decât fericită".

SOTIA : Eu nu m-am lăsat, " mai puțin eu".

SOTUL : Nu ti-a mers, "repet, cu mine orice fata poate fi fericita".

SOTIA : Și te-am întrebat, "ce te face să crezi asta ?".

SOTUL : Și ți-am răspuns, " mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau și cine merită să mi se alăture".

SOTIA : Și muzica suna atât de frumos...

SOTUL : Da, muzica suna atât de frumos...

SOȚIA : Mi-ai spus, "ai gusturi".

SOȚUL : Și tu, "am, mulțumesc".

SOȚIA : Atunci m-ai invitat afară; mi-ai spus, " ai încredere, nu încerc sa profit de tine".

SOȚUL : Iar tu m-ai surprins, "nici nu mi-am închipuit; mergem ?

(mâinile se desprind)

SOȚIA (*exclamă*) : Dar suntem căsătoriți, ce dracului !!!

SOȚUL : Asta este cu totul altceva. Nu văd cum un primar și un popă bețiv pot pietrifica, în numele unor instanțe cărora nu le-am recunoscut niciodată utilitatea și credibilitatea, un sentiment până la urmă instabil. Hai să fim serioși. Și, amintește-ți, mă-ta a insistat asupra oficializării. Ea dorea hârtia... patalamaua...

SOȚIA : De ce o amesteci pe mama ?

SOȚUL : N-o amestec, dar nu poți nega că ne-am lăsat păcăliți de insistențele ei.

SOȚIA : Păcăliți ? Puteai să te opui .

SOȚUL : Dar cum să mă opun când eu însumi ți-am cerut mâna ? E adevărat, am comis o eroare - între dragoste și căsătorie se întinde o prăpastie înșelătoare. Ai impresia că o poți păși, dar în scurt timp, te trezești căzând ca bolovanul.

SOȚIA : Vrei să divorțăm ?

SOȚUL (*meditează o vreme*) : Nu știu, nu cred. Lucrurile nu au mers încă atât de departe. Încă nu am ajuns la păruială; dar vom ajunge. În fine, este o situație care îmi convine deocamdată.

SOTIA : Te cred și eu; cine-ți mai spală chiloții ? Cine-ți mai calcă rufele ? Cine ți-o mai freacă ? Nevasta - femeia bună la toate.

SOTUL : Nu te plânge. Tocmai la capitolele acestea n-ai excelat.

SOTIA : Adică sunt puturoasă; o femeie nevrednică pentru măria sa, bărbatul.

SOTUL : Și cu ce greșesc dacă apreciez relația noastră actuală în acești termeni ?

SOTIA : Ești nedrept.

SOTUL : Eu nu pot fi nedrept; în cel mai rău caz destinul. Eu doar apreciez și iau decizii. În așa fel încât să-mi fie cât mai bine. Te-ai transformat în nevestă, cu asta stau de vorbă.

SOTIA : Deci tu doar din asta nu divorțezi. În rest probabil că nici nu-ți pasă.

SOTUL : Îmi pasă. În rest îmi pasă.

SOTIA : Și dacă mă îmbolnăvesc, ce faci ?

SOTUL : Exagerezi, ca întotdeauna.

SOTIA (*strigă*) : Răspunde !

SOTUL : Ieșirile tale isterice au început să mă scoată din minți; vezi sa nu te trezești cu o labă peste bot.

SOTIA (*începe să plângă*) : Da, o labă peste bot.

SOTUL : De ce plângi ? Ce ai ?

SOTIA : Din cauza ta plâng. Nu mă mai iubești și te porți urât.

SOȚUL : Cel mai mult mă enervezi atunci când bocești. Lacrimile tale false mă dezgustă. Ți-ai pierdut demnitatea complet.

SOȚIA : Dacă îmi pierdeam demnitatea, astăzi ai fi mâncat de unul singur.

SOȚUL : Dar și o mâncare mai buna, nu ovare în sânge și lacrimi.

SOȚIA : De ce vorbești așa ?

SOȚUL : Pentru că mă enervezi, ți-am mai spus.

SOȚIA : Lasă, că mă îmbolnăvesc eu; atunci să te văd. Cum o să ți se acrească de cinismul ăsta de doi bani. Odată tot trebuie să se întâmple.

SOȚUL : Nimic mai simplu. Scot banii, plătesc medicii, tratamentele, te pun pe picioare și tot la chiloții mei ajungi.

SOȚIA : Stai puțin, ce bani ?

SOȚUL : Banii de la cec. Ce nu fac eu pentru sănătatea soției mele; stric până și economiile.

SOȚIA : Banii de la cec sunt ai mei. Eu am muncit pentru ei, sunt ai mei. Ia-ți gândul de la ei.

SOȚUL : Orice bun dobândit în timpul căsătoriei e bun comun.

SOȚIA : S-o crezi tu. Ția sunt banii mei, munca mea, sudoarea mea... nu-ți permit ! Înțelegi ? Nu-ți permit !

SOȚUL : Bine, bine. Urât faci la bani; ești exact ca mă-ta - o avară și o isterică.

SOȚIA : Iar tu ești ca tac-tu; un puturos și un galanton.

SOȚUL : Numai calități.

SOȚIA : Mai bine mă omor. Scap de toate astea.

SOȚUL : Acum ai devenit patetică. Gândește-te, orice moarte nu face decât să rezolve niște lucruri; deci nu-mi faci nici un deserviciu, în cazul în care asta intenționezi. Mai bine, uite, îți iau un inel, sau o brățară. Ști ca nu stau în banii tăi.

SOTIA : Așa faci întotdeauna, mă cumperi.

SOȚUL : Și tu consimți.

SOTIA : Ba nu. De data asta am să te refuz. N-am să-ți mai spăl, n-am să-ți mai gătesc, nu mă mai culc cu tine. Să vedem, îți convine ?

SOȚUL : Atunci, cu părere de rău, rolul tău de bună soție se va încheia și va trebui să-ți iei catrafusele și să te cari.

SOTIA : Și dacă nu vreau ?

SOȚUL : Vei pleca.

SOTIA : De unde știi ?

SOȚUL (*încet, amenințător*):Vei pleca.

(soția se ridică de la masă, face câțiva pași, apoi se repede la bărbat și îl apucă de mână. Dialogul este alert și se poartă cu ură)

SOTIA : Ți-aduci aminte seara când ne-am cunoscut ?

SOȚUL : Desigur. Te-am întrebat, "dansezi ?".

SOTIA : Și eu am răspuns, "da, dansez".

SOȚUL : Ți-am spus, "ești nouă pe-aici, nu te-am mai văzut".

SOTIA : Ha, ha, ți-am spus, "da, sunt nouă, nu aveai cum să mă vezi".

SOȚUL (*se scobește între dinți*):Ți-am spus, "O-ho! ești isteată. Îmi plac fetele istețe".

SOȚIA : Eu ți-am spus, "mie nu".

SOȚUL : Te-am întrebat, "de ce ?".

SOȚIA : Ți-am răspuns - ții minte ce ți-am răspuns ? - " sfârșesc întotdeauna prost".

SOȚUL : Da, dar și eu ți-am spus, "cu mine orice fată nu poate fi decât fericită".

SOȚIA : Eu nu m-am lăsat, "mai puțin eu ".

SOȚUL : Nu ți-a mers, " repet, cu mine orice fată nu poate fi decât fericită".

SOȚIA : Și te-am întrebat, " ce te face să crezi asta ?"

SOȚUL : Și ți-am răspuns, " mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau și cine merită să mi se alăture".

SOȚIA : Și muzica suna atât de frumos...

SOȚUL : Da, muzica suna atât de frumos...

SOȚIA : Mi-ai spus, "ai gusturi".

SOȚUL : Și tu, "am, mulțumesc".

SOȚIA : Atunci m-ai invitat afară; mi-ai spus, " ai încredere, nu încerc să profit de tine".

SOȚUL : Iar tu m-ai surprins, "nici nu mi-am închipuit; mergem ?".

(mâinile se desprind brusc)

SOȚIA : Tare mult ți-ar plăcea să scapi de mine, știu eu.

SOȚUL : De unde ?

SOTIA : Ți-am mai spus - intuiția mea de femeie.

SOȚUL : Să-ți spun ceva. Nu poți nega faptul că între noi s-a instalat o anumită tensiune. Uneori se umflă ca un buboi, alteori abia se simte dar, întotdeauna, ea există. În momentele de apogeu, este adevărat, îmi doresc să te văd moartă. Moartea ta mi-ar rezolva o grămadă de probleme, majoritatea atât de minor absurde încât nici mie nu-mi vine să cred ca-mi aparțin.

SOTIA : Așa deci. Și ce probleme te cocoșează într-atât încât să-mi dorești moartea ?

SOȚUL : Uite, spre exemplu, aș vrea să cunosc și alte femei. Să mă culc cu ele, să văd cum este - știu eu ?- altfel.

SOTIA : Și ce te reține ?

SOȚUL (*o repede*): Tu ! Tu mă oprești. Abia aștepti să calc pe margine și apoi să-mi faci viața un iad reproșându-mi infidelitatea, caracterul abject, indecența.

SOTIA : Ba s-o crezi tu ! Nici nu-mi pasă.

SOȚUL : De unde știi că nu am o amantă ?

SOTIA : (*mirată*) : Serios ?

SOȚUL : Să zicem. Nu-i așa că nu te interesează ?

SOTIA : Chiar deloc (*după un moment de tăcere*): E tânără ?

SOȚUL : Nu te privește.

SOTIA : Blondă ?

SOȚUL : Nu te privește.

SOTIA : E bună la pat ?

SOȚUL : Nu te privește.

SOTIA : O cunosc ?

SOȚUL : Chiar vrei să știi toate lucrurile acestea ?

SOTIA : Evident. Dar nu pentru că aș fi geloasă, nu-ți face iluzii. Sunt doar curioasă; curioasă să știu cât de mult și-a pervertit gustul pentru femei omul cu care mi-am petrecut deja 21 de ani din viață.

SOȚUL : Nu mă duci. Se vede de la o poșta că nu îți place situația. Ai fi în stare să mă mănânci... nu e mai bine să fii moartă ?

SOTIA : Dar de ce să nu mori tu ? Să râd eu în fața crucii tale.

SOȚUL : M-am gândit și la asta; nu-mi convine.

SOTIA : De fapt ție ți-e frică de moarte. Ești un căcăcios și jumătate.

SOȚUL : Nu-i adevărat. Mie nu mi-e frică de nimic. De ce să mă tem de moarte ? Cea mai naturală chestie din câte se întâmplă. Mai degrabă nu-mi place. Nu știu dacă ți-am spus vreodată, eu cred în viața de după moarte. Numai că sunt multe plăceri care, după trecere, rămân aici. Și în primul rând amanta. Sau amantele (*rânjește*)

SOTIA : Nu-mi vine să cred. N-am știut că ai un libido atât de expansiv. Nu-ți ajung ?

SOȚUL : Ba da, într-un fel. Dar vreau să cunosc și alte femei; alți sâni, alți craci, alte gemete... uneori tânjesc după toate acestea.

SOTIA : Ai înnebunit ! Nu, pe bune, nu ești normal. Du-te dragă la doctor, caută-te...

SOȚUL : Sunt perfect sănătos. Plesnesc de sănătate, urlu ! Poftele sunt primul indiciu că funcționez la parametrii optimi.

SOTIA : Funcționezi pe naiba ! Îmi dorești moartea și te mai consideri sănătos.

SOTUL : Dar nu sunt eu de vină, contextul o cere. Dacă trebuie să se întâmple atunci se va întâmpla. Un om sănătos trebuie să se adapteze situației.

SOTIA : Atunci dă-mi drumul; lasă-mă să plec. Rămâi tu singur și satisface-ți toate poftele mizerabile. Adu în casă toate nespălatele, regulează-le; să mai apuci și vreun sculament frumușel și atunci să vezi distracție...

SOTUL : ... la care oricum nu vei avea acces. Ai vrea tu. Drăguță, tu din casa asta nu ieși decât moartă, pricepi ?

(îl apucă brusc de mână; ea este înfricoșată iar el calm ,plictisit)

SOTIA : Ți-aduci aminte seara când... când ne-am cunoscut ?

SOTUL : Desigur, te-am întrebat, dansezi ?".

SOTIA : Și... am răspuns..., "da, dansez"

SOTUL : Ți-am spus, "ești nouă pe-aici; nu te-am mai văzut".

SOTIA (*isteric*): Ha! ha!, ți-am spus, "da, sunt nouă; nu aveai cum să mă vezi".

SOTUL (*se scobește între dinți*) : Ți-am spus, "O-ho! ești isteță; îmi plac fetele istețe".

SOTIA : Eu ți-am spus, "mie nu".

SOTUL : Te-am întrebat, "de ce ?".

SOȚIA (*respiră greu, abia șoptește*): Ții minte ce ți-am răspuns ? Ții ???
"fetele istețe sfârșesc întotdeauna prost".

SOȚUL : Da, dar si eu ti-am spus, "cu mine orice fata nu poate fi decât fericita".

SOȚIA : Eu nu m-am lăsat (*cu teamă*), "mai puțin eu".

SOȚUL : Nu ți-a mers, "repet, cu mine orice fată poate fi fericită".

SOȚIA : Și te-am întrebat, "ce te face să crezi asta ?"

SOȚUL : Și ți-am răspuns," mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau și cine merită să mi se alăture".

SOȚIA : Și muzica... muzica suna atât de frumos...

SOȚUL : Crezi ?

SOȚIA : Da, muzica suna atât de frumos; mi-ai spus, "ai gusturi".

SOȚUL : Și tu, "am mulțumesc".

SOȚIA : Atunci m-ai invitat afară; mi-ai spus, "ai încredere, nu încerc să profit de tine".

SOȚUL : Iar tu m-ai surprins, "nici nu mi-am închipuit; mergem ?".

(mâinile se desprind brusc)

SOȚIA (*la fel de speriată*) : Ai de gând să mă omori ?

SOȚUL : Proastă mai ești; cum o să te omor ? Și eu ce să fac singur, în celulă ? Nimic nu-mi displace mai mult decât privarea de libertate.

SOȚIA (*prinde curaj*) : De sinucis, n-am să mă sinucid, de asta poți să fii sigur. Gândește-te la altceva.

SOTUL : Nu la asta m-am referit și, pentru numele lui Dumnezeu, ți-am spus că ești necesară; nu mă mai plictisi cu autoalintul ăsta stupid. Tu chiar nu vezi ce se întâmplă ? Nu vezi că am ajuns la limită ? Am crize, ce să fac ? Ce să fac ? De parcă tu ți-ai închipui. Am ajuns de tot rahatul-stau și mă lamentez în fața uneia care nu are nici măcar puterea să mă aprobe; dar apoi să mă mai și înfrunte. O legumă, asta ești ! M-am însurat cu o legumă. Eu am nevoie de cineva care să mă înțeleagă; de asta am eu nevoie acum, pricepi ? Tu pricepi ?

SOTIA : Dar tu pricepi ce se întâmplă cu mine ? Eu nu am nevoie de cineva care să mă înțeleagă ? Ce-mi pasă mie de problemele tale ? N-ai spus tu că fiecare este vinovat de ceea ce i se întâmplă ? Ce vină am eu că nu ești mulțumit ? Asta este treaba ta, nu a mea. Cum vrei să mă port frumos cu tine când tu ești atât de nesuferit ? Înainte eram o fată isteată, acum sunt o legumă, așa ? Eu sunt o legumă și tu deșteptul ăla neînțeleas care caută compasiune. Știi ceva, nu fi cabotin. Poate la amante ține, dar cu mine nu merge.

SOTUL : Asta este cea mai proastă veste pe care am auzit-o vreodată.

SOTIA : Ce să zic, te-ai înecat în butoiul cu șmecherii.

SOTUL : Ești o proastă ! Dacă ai ști cât ești de proastă te-ai urca pe bloc și ți-ai da drumul cu zâmbetul pe buze.

SOTIA : Ba tu ești prost. Și pe deasupra și porc. Știi ce, hai mai bine s-o lăsăm dracului baltă !

SOTUL (*nepotolit*): Într-o zi am să te las naibii baltă și-o să-mi iau lumea în cap. Bani am, ce rost are să-i dau pe curul tău, când pot să-mi petrec restul zilelor călătorind... și FĂRĂ TINE !!! Toată viața mi-am dorit să călătoresc, să văd lumea, să-i descopăr misterele...

SOTIA : Du-te învârtindu-te !

SOTUL : Te bag în mă-ta ! Tu cu mine nu vorbești așa.

(amândoi se ridică și se apropie unul de celălalt, deasupra mesei)

SOTIA : Da' mă-ta ce are ?

SOTUL : Tu mă înjuri pe mine ?? Pe mine ?? Vaca dracului ! (*o lovește*)

SOTIA (*replică*): De ce dai boule ? Porc împuțit !!!

SOTUL (*o lovește metodic*) : Ca să ai, vită ! Nu, așa nu se mai poate...

SOTIA (*iși acoperă fața cu brațele*): Nu da ! Nu da ! Tâmpitul dracului ! Bestie !!!

SOTUL : Mai vrei ? Zi mă, mai vrei ? Plângi, a ? Plângi că n-ai avut noroc. Plângi...

(soția îl apucă disperată de mâini; cei doi se luptă până la căderea cortinei; dialogul este însoțit de strigăte și gemete)

SOTIA : Ți-aduci aminte seara când ne-am cunoscut ?

SOTUL : Desigur. Te-am întrebat, "dansezi ?".

SOTIA : Și am răspuns, "da, dansez".

SOTUL : Ți-am spus, "ești nouă pe-aici; nu te-am mai văzut".

SOTIA : Ha, ha, ți-am spus, "da, sunt nouă; nu aveai cum să mă vezi".

SOTUL (*nu se mai scobește între dinți; în schimb o lovește temeinic în cap*):Ți-am spus, "O-ho! ești isteată; îmi plac fetele istețe".

SOTIA : Eu ți-am spus, "mie nu".

SOTUL : Te-am întrebat, "de ce ?".

SOTIA : Ți-am răspuns - ții minte ce ți-am răspuns ? - " sfârșesc întotdeauna prost".

SOȚUL : da, dar eu ți-am spus, " cu mine orice fată nu poate fi decât fericită".

SOTIA : Eu nu m-am lăsat, " mai puțin eu".

SOȚUL : Nu ți-a mers, "repet, cu mine orice fată poate fi fericita".

SOTIA : Și te-am întrebat, "ce te face să crezi asta ?".

SOȚUL : Și ți-am răspuns, " mă cunosc foarte bine, atâta tot. Știu cine sunt, ce vreau și cine merită să mi se alăture".

SOTIA : Și muzica suna atât de frumos...

SOȚUL : Și muzica suna atât de frumos... (*o trântește pe jos*)

SOTIA : Mi-ai spus, "ai gusturi".

SOȚUL : Și tu, "am, mulțumesc".

SOTIA : Atunci m-ai invitat afara; mi-ai spus, "ai încredere, nu încerc să profit de tine".

SOȚUL (*ia cuțitul de pe masă; începe să o înțepe*) : Iar tu m-ai surprins, "nici nu mi-am închipuit; mergem ?".

*(mâna femeii cade moale; sângele gălgâie chiar și după
căderea cortinei)*

CORTINA